

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2019. április 21-én. Húsvét 1. napján.

Textus: János evangéliuma 20. rész 1-2. 11a. és 15-16. verse: „A hét első napján, korán reggel, amikor még sötét volt, a magdalai Mária odament a sírhoz, és látta, hogy a kő el van véve a sírbolt elől. Elfutott tehát, elment Simon Péterhez és a másik tanítványhoz, akit Jézus szeretett, és így szólt hozzájuk: Elvitték az Urat a sírból, és nem tudjuk, hova tették. (...) Mária pedig a sírbolton kívül állt és sírt. (...) Jézus így szólt hozzá: Asszony, miért sírsz? Kit keresel? Ő azt gondolta, hogy a kertész az, ezért így szólt hozzá: Uram, ha te vitted el őt, mondd meg nekem, hova tetted, és én elhozom. Jézus nevén szólította: Mária! Az megfordult, és így szólt hozzá héberül: Rabbuni! – ami azt jelenti: Mester.”

Kedves Testvéreim!

Húsvét ünnepe az, ahol nincsen semmi konkrét, kézzelfogható bizonyítékunk. Karácsonykor ott van a megszületett gyermek, amelyet megnéznék a pásztorok, a napkeleti bölcsek, és a jászolban fekvő gyermek a karácsonyi jel. Pünkösdkor kettős lángnyelvek jelentek meg a tanítványok feje felett, ami jelezte a Szentlélek érkezését és ez vált jellé. Húsvétkor pedig csak azt tudjuk mondani, hogy mi az, ami nincsen meg. Nincsen meg Jézus teste. Csak azt tudjuk mondani, hogy valami hiányzik. Húsvét ünnepének a jelévé éppen ezért az üres sír vált. Nem pozitív bizonyíték, hogy valami ott van, hanem negatív bizonyíték. Valami nincsen meg.

Kicsit furcsának tűnhet a megfogalmazás, de mégis ezt fogalmazzuk meg magunknak 2019 húsvétján: ez az ünnep a „nincs” ünnepe. Azért ünnepelünk, mert Jézus teste nincsen meg. Azért ünnepelünk, mert az életünkben nagyon sok minden hiányzik. Mondhatom úgyis, hogy csak az olyan ember érti meg igazán, hogy mit jelent ez az ünnep, aki fel tudja sorolni mindazt, ami nincsen, hogy utána el tudja fogadni Istentől mindazt, amit Ő ad nekünk.

Kedves Testvéreim! Ha nagyon őszinték vagyunk, akkor ki kell mondanunk, hogy hiányzik az, amire mindig a legnagyobb szükségünk van, nincsen meg a lelki békességünk. Annyi minden zaklatottá teszi a mindennapjainkat, annyi minden felborítja az elképzeléseinket, a terveinket. Jönnek váratlan események, olyanok, amikre nem is gondoltunk. A legszebben induló, a leginkább nyugodt napjainkat is egy pillanat alatt tönkre tudja tenni a hétköznapi forgataga. Túl sok az autó, és elkésünk onnan, ahová elindultunk. Máris elveszett a békesség és a nyugalom. Igyekszünk mindenkivel kedvesen beszélni, és akkor érkezik valaki, aki gorombán, mogorván, durván szól hozzánk. Máris elveszett a nyugalom. Húsvét ünnepén ki kell mondanunk, hogy nincsen meg a békességünk. Ahogyan Mária is gyászolva, de mégis beletörődve az eseményekbe ment a sírhoz, és aztán érkezett a váratlan felismerés, hogy eltűnt Jézus teste; egy szempillantás alatt odalett mindenféle egyensúlya az életének. Nincsen békesség.

Hogyha nagyon őszintén állunk meg a mai napon, és fel akarjuk sorolni azt, ami nincsen meg, akkor nagyon sok mindent elmondhatnánk. Milyen sokszor nincsen meg bennünk a türelem egymás felé, és bizony sokszor saját magunk irányában sem. Milyen sokszor előfordul, hogy emiatt a közelünkben állókkal szemben is bántóan viselkedünk. Ki kell mondanunk, hogy nincsen meg bennünk a jószág. Az a törekvés, hogy mindenből a jót hozzuk ki. Van-e a ma templomban lévő között olyan, aki ki merné mondani, hogy „engem mindig a jó szándék vezet”? Nem érezzük-e azt, hogy amikor bántottak minket, akkor kifejezetten az a célunk, hogy viszont bántunk, hogy a másinak is fájjon, hogy ő is tapasztalja csak meg, hogy milyen rossz nekem. Bizony azt is látjuk, ha őszintén megvizsgáljuk magunkat, hogy nincsen meg bennünk az öröm mások életének eredményei miatt. Irigykedünk, ha a szomszédunknak jobb autója van, mint nekünk. Irigykedünk, ha sikerült felújítaniuk valamit, nekünk pedig nem. Irigykedünk, mert a szomszéd füje mindig zöldőbb. Hogyha pedig veszteség ért minket, a másikat pedig nem, akkor azt várjuk, hogy neki se legyen jobb, mint nekem. Milyen sok esetben hallottam már azt, amikor valakinek a megsegítésére gyűjtöttünk, hogy nekem sem segített senki, én miért segítenék másoknak?

Ha valaki azt gondolná, hogy eltévedtem és nem a megfelelő prédikációt hoztam erre a mai napra, akkor el kell mondanom, hogy nem így van. Mindaz, amit elmondtam, ez a sötét háttér, az életünknek a sötét oldala, ez hozzátartozik a húsvéti ünnepeléshez. Hozzátartozik az a kétségbeesés, amit Mária is átélt, hogy nincsen meg az, amit kerestem. Életünk legnagyobb kudarca az, amikor vágyunk a boldogság után, vágyunk a kiegyensúlyozott élet után, és az nincsen meg. Mi is el kell, hogy jussunk oda, ahova Mária is eljutott: állunk egy helyben és sírunk.

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2019. április 21-én. Húsvét 1. napján.

A húsvéti történet első érzése ugyanis nem az öröm, nem a boldogság, nem a felszabadultság, hanem annak a megtapasztalása, hogy az életemben saját erőmből, saját magamtól nincsen semmi. Olyan az életem, mint az üres sír ott húsvét hajnalán. Nekem belülről fakadóan nincsen olyan szeretetem, ami kitartana, nekem belülről fakadóan nincsen olyan hitem, amit a külső nehézségek ne rendítenének meg, nekem belülről fakadóan nincsen olyan reménységem, ami minden egyes napon biztosan átvezetne. Nincsen.

A húsvéti történet azonban nem úgy folytatódik, hogy a „nincsen” lezár mindent. Nem az a következmény, hogy akkor itt Mária élete végleg összeomlik. A sírból hiányzó test arra indította Máriát, hogy elvigye a hírt, talán teljes kétségbeesésben. Ment vissza abba a közösségbe, abba a tanítványi körbe, ahol őt megértették, ahol tudták, hogy miről beszél. A gyülekezet, amiben ma is benne vagyunk, szintén a húsvét következménye. Nem tartanánk összejöveteleket vasárnap, Jézus feltámadásának napján, ha nincsen az üres sír. Nem lenne hova fordulnunk a kétségbeesésünkkel, hogyha Jézus nem támadt volna fel. Mária visszamegy a tanítványok körébe, mert tudja, hogy ott emberileg nézve megkapja azt, amire szüksége van.

Hogyha valaki átélte ezt a közösséget, az érezni fogja, hogy mennyire más itt, mint máshol. Amikor valaki megtapasztalja azt, hogy itt lehet beszélni a hitemről is, de lehet beszélni a kétségbeesésemről is, mert meghallgatnak, akkor minden más elveszíti az értékét. Nem olyan régen mesélte valaki, hogy a munkahely, ahol dolgozik, szinte elviselhetetlenné kezd válni a munkatársai miatt. Ők csak olyan dolgokról tudnak beszélgetni, hogy mi történik a Való világ című műsorban, hogy kivel mi történt a népszerű sorozatokban, de ha komolyabb témák előjönnek, ami a szeretetről, a családról, vagy éppen a hitről szólna, akkor megakad minden. Mennyire más érzés itt a gyülekezetben olyanokkal beszélni, olyanokkal találkozni, akik pontosan tudják, hogy milyen a mi Istenünk értékrendje. Hogy abban kiemelt érték a hit, kiemelt érték a család, kiemelt érték a hívők közössége. Mária ilyen helyre ment vissza. Ilyen érzésekkel sírhatott a tanítványok között, és mondhatta el kétségbeesését. Nincsen meg a test, de legalább megmaradt a közösség.

A hiányt pedig nem az töltötte be, hogy Péter és János olyan szépen vigasztalta volna Máriát, nem is az, hogy visszakerült a test, hanem az, hogy Mária találkozott a Feltámadott Krisztussal. A mi életünk hiányait sem az fogja betölteni, hogy mindig az kerül oda, amiről mi azt gondoljuk, hogy hiányzik, hanem az, hogyha találkozunk újra és újra a Feltámadottal. Lehet, hogy olyan betegség, vagy testi probléma ér el minket, amivel együtt kell élnünk. Romlik a szemünk és szemüvegére van szükségünk. Romlik a hallásunk, és hallókészülékre van szükségünk. Romlik a testi erőnk, és a járáshoz már botra van szükségünk. Nem úgy fog megoldódni mindez, hogy megjavul a szemünk, hogy kiélesedik a hallásunk, hogy megerősödik a lábunk. A megoldás akkor jön el, bármennyire is sablonosnak gondoljuk, hogyha Jézus Krisztussal találkozunk. Itt és most a húsvéti istentiszteleten, otthon imádságunk és a Szentírás olvasásunk közben, itt a gyülekezetben minden egyes alkalommal, amikor közösségben vagyunk, és úrvacsorát veszünk, akkor Jézus Krisztussal találkozunk. Ez a találkozás az, ami minden hiányunkat betölti.

A hiányzó békesség nem úgy lesz meg, hogy akkor hirtelen nyugalmat kapunk, hanem úgy, hogy Jézussal együtt vagyunk, és ettől megnyugszik az életünk. A hiányzó biztonságot nem úgy kapjuk meg, hogy minden biztossá válik körülöttünk és minden körülmény a helyére kerül, hanem úgy, hogy elcsendesedő imádságban megállunk, és Krisztus erejével találkozunk. Nem a körülmények változnak meg, hanem a mi lelkünk változik meg. Nem az életünk eseménysora billen ki hirtelen a megszokottból, hanem a lelkünk a Feltámadottal való találkozástól átfőmálódik. Úgy, ahogyan Mária élete is megváltozott.

Sírásból és félelemből így lehet öröm és hála. A kétségbeesett keresésből így lehet megnyugvó megtalálás. Mint amikor nagyon sürgősen el kell indulnunk, de nem találjuk meg az autó kulcsát. Kutatunk, keresünk, minden lehetséges helyen utána nézünk, és nincsen sehol. Látjuk, hogy az idő halad, megjelenik a képzeletünkben a jelenet, ahogyan csalódást okozunk azoknak, akik várnak minket, de a kulcs nincsen meg. Leülünk, és tehetetlen dühünkben sírni kezdünk. Aztán ahogyan felnézünk, egyszerre csak ott van a kulcs. Ott, ahová soha nem raktuk volna. Most azonban pontosan a szemünk előtt van. Óriási megkönnyebbüléssel megfogjuk, beülünk az autóba és elindulunk.

Húsvét ünnepe erről az érzéssorról szól. Elindulunk, hogy megtaláljunk valamit, ami viszont nincsen meg. Keressük az életünk minden körülménye között a boldogságot és az erőt. Keressük a jót és a szépet. Egyszerűen nincsen meg. Aztán amikor kétségbeesünk, amikor már minden reménytelen, amikor már nem teszünk semmit, akkor meglátjuk a Feltámadott, az élő Jézus Krisztust, Akivel érkezik a boldogság, az erő, a jó és a szép. „Feltámadott! – De hiszed-e? | Vagy kétségekkel vagy tele? | Átjárta-e a szívedet | a feltámadás öröme?

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2019. április 21-én. Húsvét 1. napján.

|| Tudod-e, hogy JÉZUS veled | minden napon, s hogy ez elég? | Hordozza-e az életed | a feltámadás erejét?”
(Füle Lajos: Hiszed-e?)

Ámen!